

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

DEĞİRMENÇİ VE OĞLU

EZOP MASALLARI

Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

DEĞİRMENÇİ VE OĞLU

EZOP MASALLARI

DEĞİRMENÇİ VE OĞLU

Ezop Masalları

Hazırlayan
Orhan KESKİN

Zambak
YAYINLARI

DEĞİRMENCI VE OĞLU

Evvel zaman içinde küçük bir kasabada bir değirmenci ailesi varmış. Yaşlı değirmenci ve ailesi, ormanın kenarında bir evde yaşarmış. Mevsimler, birbirini kovalamış. İlkbahar, yaz, sonbahar derken kış mevsimi gelip çatmış.

O yıl kış mevsimi çok sert geçiyormuş. Kış, etkisini uzun süre devam ettirmiş. Bahara doğru değirmenci ailesinin yiyecekleri iyice azalmış. Aile, yiyecek sıkıntısı çekiyormuş.

Yaşlı değirmencinin, eşeğine ot alacak parası bile kalmamış. Para bulup yiyecek almazlarsa eşek açlıktan ölecekti.

Değirmencinin hanımı bir sabah kalkmış. Kahvaltı hazırlayacaktı. Fakat yiyecek pek bir şey kalmamış. Sadece birkaç patates varmış. Değirmencinin hanımı patates çorbası hazırlamış, hep birlikte onu içmişler.

Değirmencinin hanımı:

– Artık yiyecek hiçbir şeyimiz kalmadı. Ama bir fikrim var. Nasıl olsa eşeğe bakamıyoruz. Onu pazarda iyi bir fiyata satabiliriz. Biraz zayıf görünüyor ama güçlü bir hayvandır. Bu hâli ile çiftçilerin işine yarayabilir, demiş. Yaşlı değirmenci, bu düşüncüyü beğenmiş.

Yaşlı değirmenci, pazarın kurulacağı sabah, erkenden kalkmış; oğlunu da yanına almış. Eşegin boynuna yularını takmışlar. Onu pazarda satmak için yola çıkmışlar. Dışarıda güzel ve güneşli bir hava varmış. Ağaçlarda kuşlar ötüyor, arılar vızıldaıyor, kelebekler uçuşuyormuş. Bu güzel hava yaşlı değirmenci ve oğlunu oldukça neşelendirmiş.

Değirmencinin oğlu, yol boyunca kelebekleri kovalamış ama onlara hiç zarar vermemiş. Kuşların sesini taklit ederek onlara karşılık vermiş.

Eşegi satacak olmaları değirmenci ve oğlunu biraz üzüyormuş. Ama yiyecek almak için onu satmak

zorundalarmış.

Değirmenci ile oğlu, şakalaşıp gülüşerek yola devam ediyormuş. Yolda giderken birkaç genç kızla karşılaşmışlar. Kızlar, yaşlı değirmenci ve oğlunu görünce gülmeye başlamışlar. Baba ve oğul, bu duruma çok şaşırılmışlar:

– Niye gülüyorsunuz? Bu kadar gülecek ne var? Çok gülünç mü görünüyoruz, demişler.

Kızlardan biri :

– Şu hâlinize bakın! Böyle sıcak bir günde, yanınızda binebileceğiniz bir eşek var. Siz ona binmiyor, yaya olarak yolunuza devam ediyorsunuz. Yoksa aklınızı mı kaybettiniz, demiş.

Yaşlı değirmenci:

– Evet, çok haklısınız! Hay Allah, nasıl da düşünememişim! Eşek boş boş gidiyor, sırtında yük de yok. Haydi oğlum, sen eşeğin sırtına bin. Sen küçüksün, uzun yol seni daha çok yorar, demiş.

Değirmenci, oğlunun eşeğin sırtına binmesi için ona yardım etmiş. Oğul, eşek sırtında değirmenci de yaya olarak yola devam etmişler.

Değirmenci ile oğlu, bir süre böylece yollarına devam etmişler. Eşegin üzerinde giden çocuğun keyfine diyecek yokmuş. Yolda ilerlerken bir grup adamla karşılaşmışlar. Değirmencinin bitkin hâlini görünce içlerinden biri:

– Bakın, bakın! Ben size artık gençlerin yaşlılara saygı göstermediğini söylemiştim. İşte değirmencinin durumu benim sözümü doğruluyor. Çocuk, eşegin üzerinde giderken yaşlı adam, yürümek zorunda kalıyor, demiş.

Diğer bir adam:

– Evet, zaman değişti. Bizim çocukluğumuzda böyle bir olayın yaşanması mümkün değildi. Artık

yaşlılara saygı gösteren kalmadı. Hey çocuk, eşekten aşağıya in, biraz da yaşlı adam binsin de kemikleri dinlensin, demiş.

Yaşlı değirmenci, biraz düşünmüş. Oğluna:

– Galiba adamlar haklı! Haydi gel, onların sözünü dinleyelim. Eşekten in, biraz da ben bineyim, demiş.

Değirmenci, oğlunu eşekten indirmiş, eşeğe kendisi binmiş. Eşeye binerken oğlu, ona yardımcı olmuş.

Değirmenci, eşeğin sırtında, oğlu da yaya olarak yola devam etmişler.

Değirmenci ile oğlu fazla gitmeden bir grup kadınla karşılaşmışlar. Kadınlar, pazardan alışveriş yapmış, evlerine dönüyormuş.

Kadınlar:

– Şu yaşlı adama bakın! Kendisi eşeğe binmiş keyifli bir şekilde yolculuk yapıyor. Küçük çocuk ise yaya olarak gidiyor. Zavallı çocuğa yazık değil mi? Nefes nefese kalmış.

Kadınların sözlerini duyan değirmenci, onlara da hak vermiş.

Değirmenci, iyi niyetli bir insanmış. Ayrıca kadınların sözlerinden dolayı çok utanmış.

Değirmenci ne yapsın? Oğluna:

– Gel oğlum, sen de eşeğe bin. Eşek herhâlde ikimizi de taşır, demiş.

Çocuk, babasının dediğini yapmış. Birlikte eşeğe binmişler, pazarın kurulduğu yere doğru gitmeye başlamışlar. Vakit epeyce ilerlemiş, öğle olmak üzereymiş.

Değirmenci, oğluna:

– Tam zamanında pazara geldik. Bu saatte pazar çok kalabalık olur. Eşeği de iyi bir fiyata satabiliriz, demiş.

Şehre girmek üzereyken koyunlarını otlatmaya götüren bir çobanla karşılaşmışlar. Çoban, onlara kızgın kızgın bakıyormuş:

Yaşlı değirmenciye:

– Bu eşek sizin mi, diye sormuş. O da:

– Evet, bu eşek bizim. Onu pazara satmaya götürüyoruz, demiş.

Çoban:

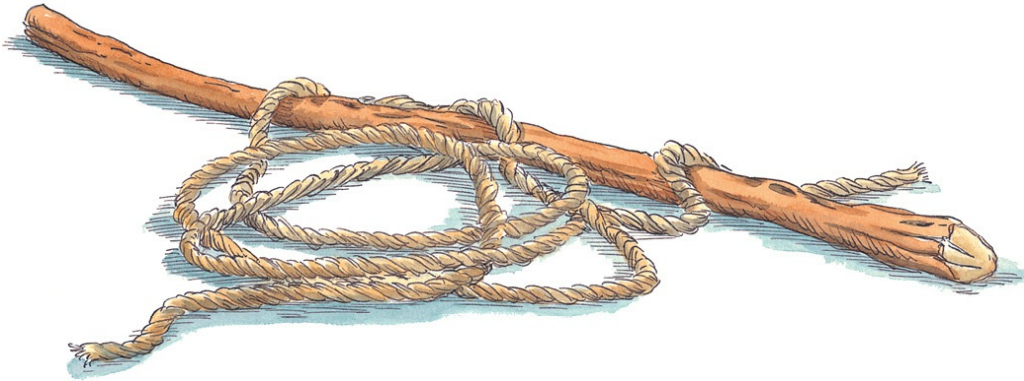
– Siz ne merhametsiz bir insansınız! Bu küçücük hayvana iki kişi biner mi? Yazık değil mi? Zavallı hayvanı böyle yormanız doğru mu? İnsan kendi eşeğine bu kadar acı çektirir mi? Siz ondan daha güçlü görünüyorsunuz. Taşınması gereken biri varsa o da eşektir, demiş.

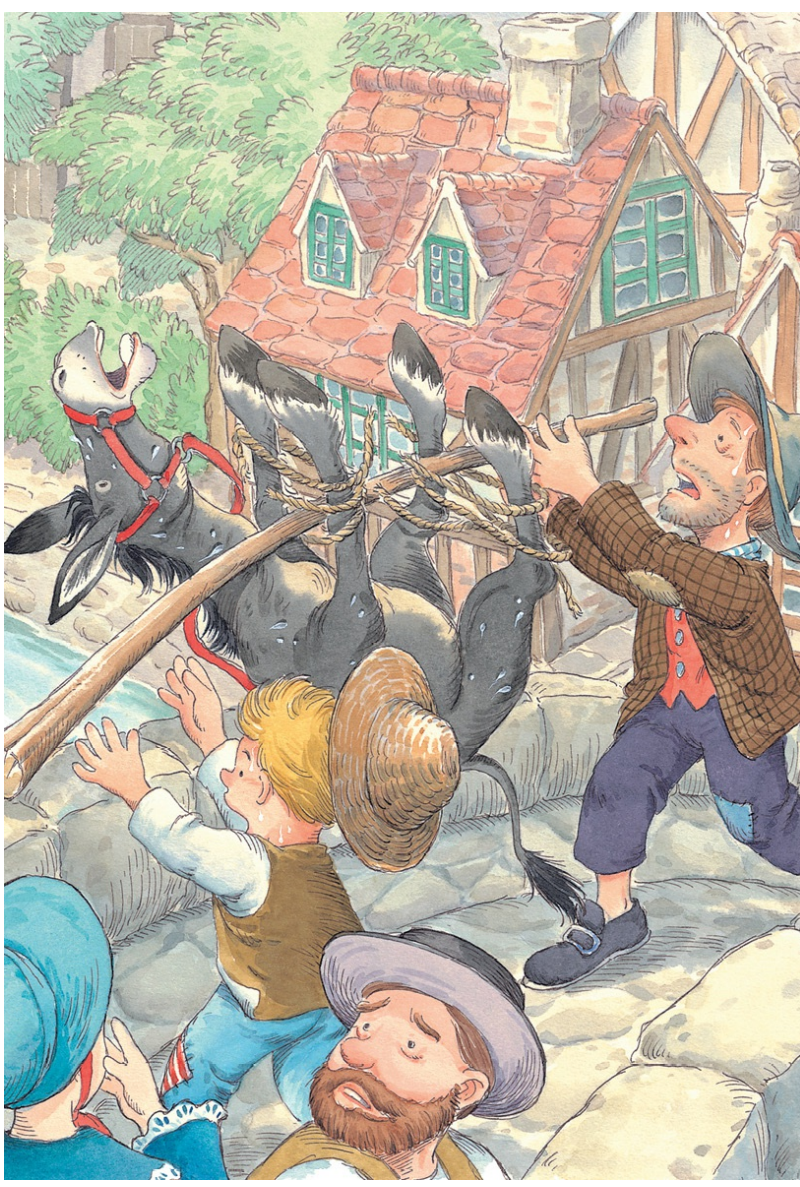
Yaşlı değirmenci, bu sözleri duyunca çok üzülmüş. Aynı zamanda çobana da hak vermiş:

– Çoban haklı! Eşek gerçekten çok yorgun ve bitkin görünüyor. Oysa onu iyi bir fiyata satabilmemiz için güçlü görünmesi gerekiyor. Şimdi biraz da biz onu taşıyalım, demiş.

Değirmenci, eşekten inmiş ve oğlunu da indirmiş. Uzun bir sırık bulmuş. Eşegin ayağını iple bağlamış. Sırığı ipin arasından geçirmiş. Sırığın bir ucunu kendi omuzuna, diğer ucunu da çocuğun omuzuna dayamış. Böylece eşeği taşımaya başlamışlar. Pazara gitmek için yola koyulmuşlar.

Pazar yeri oldukça kalabalıkmış. Yaşlı değirmenci ve oğlunun pazarın orta yerine doğru ilerlemesi gerekiyormuş. Bunun için bir köprüden geçeceklermiş. Sırtlarında eşekle köprüyü geçmeye çalışan iki kişinin gülünç görüntüsü, insanların dikkatini çekmiş.

Çok geçmeden insanlar, değirmenci ile oğlunun etrafında toplanmışlar. Yaşlı değirmenci ve oğluyla alay ediyorlarmış.

Eşek, bu gürültüden ürkmüş. Zaten, bağlı olduğu ipten kurtulmaya çalışıyormuş.

Sonunda sırık kırılmış, eşek de köprüden aşağıya düşmüş. Irmağın suları içinde kaybolup gitmiş.

Yaşlı değirmenci, eşeğini kaybettiği için çok üzülmüş. Oğluna dönmüş:

– Başımıza gelenler, herkesi mutlu etmeye çalışmanın bir sonucudur. Burada yapacak işimiz kalmadı oğlum! Haydi eve geri dönelim, demiş.

Değirmenci ve oğlu evlerine dönmek üzere yola çıkmışlar. Hem eşeklerini kaybetmişler hem de parasız kalmışlar. Herkesi memnun etmenin mümkün olmadığını anlamışlar. Ama bunu anlamak onlara pahalıya mal olmuş.

Yaşlı değirmenci, o günden sonra da birçok kişinin konuşmalarını dinlemiş. Ama doğru olduğunu düşündüğü fikirleri uygulamış.

KÖY FARESI İLE ŞEHİR FARESI

Bir zamanlar, iki akraba fare varmış. Bunlardan biri şehirde, diğeri de köyde yaşarmış.

Köy faresi, köyün dışında bir buğday tarlasında yaşıyormuş. Burada hayat sakin ve huzurluymuş.

Tarladaki yuvası, her türlü tehlikeden uzak, güvenli bir yerdeymiş. Üstelik çevrede, farenin ihtiyacından çok fazla yiyecek varmış.

Fare, orada hiçbir zaman aç kalmamış. O, buğday tarlasında başkaları tarafından rahatsız edilmeden gönlünce eğlenirmiş. Basit ama mutlu bir hayatı varmış.

Şehir faresi, bir gün, köy faresinin yaşadığı buğday tarlasına uğramış. Köy faresi, onu, evine yemeğe davet etmiş.

– Sizi bu akşam evime davet ediyorum. Lütfen kabul ediniz! Yiyeceklerimi sizinle paylaşmak istiyorum, demiş.

Şehir faresi, kendini beğenmiş biriymiş. Köy faresini küçümsüyormuş. Onu geri kalmış ve kaba buluyormuş. Kendisi, şehrili olduğu için çok gururluymuş. Şehir ona göre çok güzel bir yermiş. En güzel elbiseler, en lezzetli yemekler ancak şehirde bulunabilirmiş. Ama şehir faresi, köy hayatını merak ediyormuş. Onun için arkadaşının davetini kabul etmiş.

O akşam şehir faresi ile köy faresi, birlikte küçük ağaç evine gelmişler. İki dost, bir süre sohbet etmişler. Köy faresi, arkadaşını memnun edebilmek için elinden geleni yapmaya çalışmış.

Köy faresi, evinde ne varsa sofraya koymuş. Mısır ve buğday taneleri, peynir kırıntıları ve fındıktan oluşan bir sofraya kurmuş. Sonra sofraya oturmuşlar. Şehir faresi, yiyecekler karşısında şaşırılmış ve pek bir şey yememiş.

Bu sırada, dışarıda Güneş batmak üzereymiş. Bütün insanlar, yorucu bir günün sonunda dinlenmek için evlerine çekilmişler. Hayvanlar da uyumak için barınaklarına girmişler.

İki dost, küçük ağaç evde yemekten sonra sohbet etmeye başlamış. Köy faresi, arkadaşının yemek hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istemiş. Arkadaşına:

– Köy yemekleri hakkında ne düşünüyorsun, diye sormuş.

Şehir faresi:

– Siz, sadece bunları mı yiyorsunuz? Ben bunlara yemek bile demem, demiş. Yüzünde küçümseyen bir ifade varmış. Köy hayatını beğenmediği her hâlden belliymiş.

Köy faresi:

– Bunlar, sağlıklı yiyeceklerdir. Sağlıklı yiyeceklerle beslendiğimiz için hastalıklardan korunmuş oluruz, demiş.

Şehir faresi, köydeki sakin hayata da bir anlam verememiş:

– Siz, hep böyle sakin mi yaşıyorsunuz? Akşamları yapacak bir şeyleriniz yok mu? Günleriniz hep böyle mi geçiyor? Bu kayaların ve odunların arasında geçen hayata nasıl dayanıyorsunuz? Sen, şehirde yaşamamanın ne demek olduğunu bilmiyorsun, demiş.

Köy faresi, arkadaşının anlattıkları karşısında çok sinirlenmiş:

– Burada günlerim çok güzel geçiyor. Hava güzel olunca tarlalarda oynuyorum. Kimse beni rahatsız etmez. Burada özgür bir şekilde yaşıyorum. Hava yağmurlu olunca çiftçinin barınağına sığıyorum. Şu anda hava çok güzel. Burada sıkıntılardan uzak, huzurlu bir hayat sürüyorum, demiş.

Şehir faresi:

– Her gün aynı şeyleri mi yapıyorsun? Hayatında hiçbir değişiklik olmaz mı? Ben burada sıkıntıdan patlarım, demiş. Bu sırada uykusu gelmiş ve esnediğini saklamaya çalışıyormuş. Sonra aklına bir fikir gelmiş:

– Hey, bak aklıma ne geldi? Neden şehre gelip bir süre benimle kalmıyorsun? Sana nasıl yaşanması gerektiğini anlatırım. Çeşit çeşit yiyecekler yersin, demiş.

Tarla faresi, dostunun bu sözlerinden çok etkilenmiş. Ona inanıp teklifini kabul etmiş. Beraberce şehre doğru yola çıkmışlar. Şehrin kapısına geldiklerinde hava iyice kararmış. Duvardaki oyuktan gizlice içeri girmişler. Geceyi şehrin girişinde bir evin deposunda geçirmişler.

İki dost, sabahleyin uyanmışlar ve şehirde dolaşmaya başlamışlar.

Şehirdeki hayat, köyden farklıymış. Caddelerde birçok insan varmış. Arabalar hızla gidip geliyormuş. Ortalıkta gürültü ve karmaşa varmış. Yol kenarlarında satıcılar bağıriyormuş. Çevrede yiyecek arayan başıboş

kedi ve köpekler dolaşıyormuş. Köy faresi, gördükleri karşısında hiç memnun olmamış.

İki arkadaş, bir süre sonra şehir faresinin evine gelmişler. Köy faresi, bu evi görünce bütün endişelerini ve umutsuzluklarını unutmuş.

– Dostum ne kadar güzel bir evin var, diye şaşkınlığını belirtmiş.

Köyde böyle bahçesi güzel olan bir ev yokmuş. Çiçekler, ağaçlar bahçede sıra sıra diziliymiş.

Köy faresi:

– Böyle güzel bir yerde yaşamamanın tadına doyum olmaz, demiş. Evin görünüşü de bahçeye ayrı bir güzellik katıyormuş.

Şehir faresi, evin yiyecek deposunda yaşıyormuş. Depoda çeşitli yiyecekler bulunuyormuş. Kraker, şeker, reçel, fındık, ceviz, peynir depodaki yiyeceklerden bazılarıymış. Köy faresi, gözlerine inanmamış:

– Şuraya bak! Bir fareye ömür boyu yetecek kadar yiyecek var, demiş. Şehir faresi, şöyle demiş:

– Haydi gidip en taze peynirlerle karnımızı doyuralım. Fındık ezmesi ve böğürtlen de yiyebiliriz.

Burada hayat çok güzel, değil mi?

Bu sırada depoya ev sahibi ile kedisi gelmiş. Kedi, miyavlayarak etrafı gözetliyormuş. Kedinin sesi fareleri çok korkutmuş. Bal kavanozunun arkasına saklanmışlar. Zavallı fareler, korku içinde birbirlerine bakıyormuş. Kedi ile sahibi, depodan çıkıncaya kadar nefes almaya bile cesaret edememişler. Kapı kapanınca:

– Oh be! Kurtulduk, demişler. İki dost derin bir nefes almışlar. Korkudan, güzelim yiyecekleri bırakmak zorunda kalmışlar.

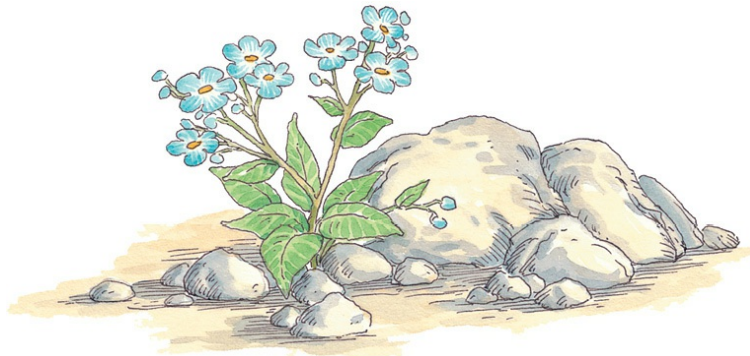
O sırada köy faresi de ne kadar büyük bir tehlike atlattıklarını düşünüyormuş. Korkudan titreyen bir sesle:

– Kedinin akşam yemeği olabilirdik, demiş.

Fareler, saklandıkları yerden çıkmışlar. Peynire doğru koşmuşlar.

Şehir faresi:

– Haydi gel, zaman kaybetmeyelim. Karnımızı güzelce doyuralım, demiş.

Peyniri yemeye başlayacakları sırada, yine deponun kapısı açılmış. Fareler, büyük bir hızla pirinç çuvalının arkasına kaçmış. Bu defa da oldukça iri, beyaz bir kedi içeriye girmiş. Kedi, oldukça korkunç görünüyormuş.

Kedi, farelerin kokusunu almış. Koklayarak onları bulmaya çalışıyormuş. Zavallılar çuvalın arkasında donup kalmışlar.

Kedi, fareleri görmüş, keskin dişlerini göstererek onlara doğru atılmış. Fareler, korkuyla kaçmaya başlamış. Kaçarken turşu ve reçel kavanozlarını düşürmüşler. O sırada ev sahibi ile kedisi de içeri girmiş. Onlar, kavanozları düşürenin beyaz kedi olduğunu sanmış. Kediye kovalamaya başlamışlar. Ev sahibi, bu duruma çok sinirlenmiş. Beyaz kedinin üzerine yürümüş. O da dışarı kaçmış.

Fareler, korkudan titriyormuş. Ev sahibi ile kedisi, dışarı çıkıncaya kadar saklandıkları yerde kalmışlar. Daha sonra şehir faresi, hiçbir şey olmamış gibi davranmış. Köy faresine dönerek:

– Artık korkacak bir şey kalmadı. Ben çok acıktım. Haydi karnımızı doyuralım, demiş.

Köy faresi:

– Hayır, ben gelmeyeceğim! Hayatım boyunca unutamayacağım kadar korku ve endişe yaşadım. Ben böyle bir hayat istemiyorum, ben evime döneceğim, demiş. Hiçbir şey yemeden oradan uzaklaşmış.

Köy faresi, oradan kurtulduğuna çok sevinmiş. O akşam, kendi evinde mısırdan oluşan yemeğini yemiş. Evi sessiz ve huzurluymuş. Fakirmiş ama güvenli bir yuvada yaşıyormuş.

Köy faresi:

– Ben, böyle yaşamayı seviyorum. Bırak şehir faresi güzel evinde lezzetli yemekleriyle yaşasın. Eğer güvenli bir hayatın yoksa zenginliğin de hiçbir faydası olmuyor, demiş.

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin
ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM 100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

1. Karnıca ile Çekirge
2. Sihirli Tas
3. Gizli Hazine
4. Fare ile Deve
5. Nasrettin Hoca'nın Hayatı
6. Doğuran Kazan
7. Baklava Tepsisi
8. Çorak Yer
9. Kibritçi Kız
10. Yaban Kuğuları
11. Akıllı Karga
12. Tavşan ile Kaplumbağa
13. Altın Yumurtlayan Kaz
14. Değirmenci ve Oğlu
15. Tilki ile Leylek
16. Hacivat ile Karagöz
17. Kedinin Oyunu
18. İki İnatçı Keçi
19. Kuyudaki Cin
20. Cimri Ağa
21. Bilmeceler
22. Tekerlemeler

Zambak
YAYINLARI

